Lesninger Den hellige Johannes døperens fødsel (24. juni)

1. lesning Jes 49,1–6

Jeg gjør deg til et lys for folkeslag

Hør på meg, dere fjerne kyster, lytt, dere folk langt borte! Fra mors liv av har Herren kalt meg, før jeg ble født, har han nevnt mitt navn. Han har gjort min munn til et skarpt sverd og skjult i skyggen av sin hånd. Han har gjort meg til en spiss pil og holder meg gjemt i sitt kogger. Han sa til meg: «Du er min tjener – Israel, på deg vil jeg vise min herlighet.»

Men jeg sa: «Forgjeves har jeg strevet, til ingen nytte har jeg brukt opp min kraft. Min rett er likevel hos Herren, min lønn er hos min Gud.»

Og nå sier Herren, som fra jeg var i mors liv har formet meg til sin tjener for å føre Jakob tilbake til ham og samle Israel hos ham – jeg er æret i Herrens øyne, min Gud er blitt min styrke – han sier:

«Det er ikke nok at du er min tjener som skal gjenreise Jakobs stammer og føre de bevarte av Israel tilbake. Jeg gjør deg til et lys for folkeslag, så min frelse kan nå til jordens ende.»

Responsoriesalme Sal 139 (138),1–3. 13–14ab. 14c–15

Omkved: Du er Herren som gjør underverk.

Herre, du gransker og kjenner meg,
om jeg sitter eller står opp, så vet du det.
Du kjenner mine tanker langt borte fra,
vet min vei og mitt hvilested.
Du utforsker mine veier,
hvert ord som går ut av min munn.

Du har dannet hjerte og nyrer,
fra mors liv har du formet meg.
Jeg takker deg fordi jeg er underfullt skapt,
og underfull er din gjerning.

Mine ben var ikke skjult for deg,
da jeg ble dannet i mørket,
virket i jordens dyp.

2. lesning Apg 13,22–26

Johannes hadde alt forberedt Kristi komme ved å forkynne

I de dager sa Paulus:

«Herren har opphøyet David til konge over våre fedre. Det er han som han vitner om, der han sier: ‘Jeg har funnet David, Isais sønn, en mann etter mitt hjerte; han skal utføre alt hva jeg vil.’ Det er nå, av hans ætt at Gud, tro mot sitt løfte, har oppreist Israels Frelser, Jesus. Johannes hadde alt forberedt hans komme, ved å forkynne en dåp som tegn på omvendelse, for hele Israels folk.

Da han stod ved slutten av sitt verk, sa Johannes: ‘Den dere tror jeg er, den er jeg ikke; men den som kommer etter meg, hans sandalrem er jeg ikke verdig til å løse.’

Brødre, – både dere av Abrahams ætt og dere gudfryktige, – det er dere dette budskap om frelsen gjelder!»

Halleluja Jf. Luk 1,76

Halleluja.

Du barn, profet for Den Høyeste, du skal gå forut for Herren og rydde hans veier.

Halleluja.

Evangelium Luk 1,57–66. 80

Johannes er hans navn

For Elisabet kom nå tiden da hun skulle føde, og hun bragte til verden en sønn. Og alle hennes naboer og slektninger tok del i hennes glede, da de fikk høre hvor stor en miskunn Herren hadde vist henne. Så på den åttende dag, da de kom for å omskjære gutten, ville de kalle ham Sakarias etter faren.

Men hans mor svarte: «Nei, han skal hete Johannes.»

De innvendte: «Men det er jo ingen i din slekt som heter så!» og med tegn bad de faren la dem vite hva han ville gutten skulle hete.

Da bad han om en tavle og skrev, til alles undring: «Johannes er hans navn.» Og straks ble hans munn åpnet og hans tungebånd løst, og han priste Gud. Frykt og age grep alle som bodde der omkring, og snart ble disse hendelsene fortalt videre, ut over fjellbygdene i hele Judea. De gikk dypt i hjertet på alle som hørte om dem, og folk undret seg på hva dette barnet vel skulle bli til. Og sant var det at Herren holdt sin hånd over ham.

Men gutten vokste opp og ble full av åndskraft. Han holdt til i ødemarken, inntil den tid kom da han skulle stå frem for Israel.